

БОРБА®

Не на забравата

9 септември 1944 година!

Най-черната гата в новата история на България

Преди 69 години, в края на Втората световна война, съветските войски окупираха България. Възползвайки се от това, българските комунисти заграбиха властта и започнаха кървавата разправа с българите, недолюбващи комунизма.

На снимката: Второто правителство, съставено от проф. Богдан Филов (12 април 1942 – 24 септември 1943 г.), полага клетва пред XXV Обикновено народно събрание. Отляво надясно: Хр. Калфов – председател на Народното събрание, Богдан Филов – министър-председател, П. Габровски – министър на вътрешните работи, проф. Б. Йоцов – министър на просветата, Д. Божилов – министър на финансите, К. Партов – министър на правосъдието, ген. Н. Михов – министър на войната, Н. Захариев – министър на търговията, Хр. Петров – министър на земеделието, Д. Василев – министър на благоустройството, В. Радославов – министър на железниците, Д. Пешев – зам.-председател на Народното събрание, Ст. Мошанов – зам.-председател на Народното събрание.

Всички те бяха осъдени на смърт от т.нар. комунистически народен съд и екзекутирани заедно с елита на българската политическа и интелектуална мисъл – регенти, министри от групи кабинети (Божилов, Багрянов, Муравиев) и народни представители от XXIV и XXV народно събрание, общо 104 души, екзекутирани на 1 февруари 1945 г. **Само затова, че преди всичко обичаха България и работеха за нейното благополучие и независимост. С поклон да си спомним за тях!**

(отпечатано в „Борба“, 2008 г.)

До редакцията на сп. „Борба”

Уважаема редакция на сп. „Борба”, г-н Спасов,

Пиша Ви, воден от единственото желание да се запознаем. Аз съм на 73 години. Член съм на Възстановения през 1998 г. Съюз на българските национални легиони. Пенсионер съм, но по професия съм инженер геолог, хидрогеолог. Живея в Бургас.

Притежавам доста от броевете на сп. „Борба”, кошто получавам от г-н Григоров. Чудесно списание! Всичко друго казано ще бледнее! Декларирам желанието си да получавам списанието директно от Вас (от редакцията). Дори да поема ангажимента да го разпространявам по няколко броя и повече, ако това последното е възможно. Бих искал то, списанието, да достигне до наши двамата съмишленици от Варна. Те са млади, сериозни момчета, на около 35 години. Единият от тях е политолог и помества чудесни материали в интернет. Смятам, че те ще бъдат приятно изненадани, ако им се осигури достъп до сп. „Борба”. Изпращам Ви листовката „Щурм”, издадена от нас през 2009 г., която не е загубила актуалността си и днес.

Да обичаш Родината си и народа, който има хилядолетна история, и да се бориш срещу тези, кошто пречат на неговия възход е качество, към което ние зовем да пристъпят всички имащи българско самосъзнание по цялото земно кълбо.

А. Граматиков

П. П. Изпращам Ви и моята стихосбирка „Любов и борба”.

ЩУРМ

Извънреден бюлетин на Съюза на българските национални легиони – създаден през 1930 г. и възроден през 1998 г.

Легион „Кап. Димитър Списаревски” – Варна
Легион „Цар Симеон Велики” – Бургас

П Р И З И В!

Българино,

Обръщаме се критично към теб, който ще кажеш: „От мен нищо не зависи, аз нищо не мога да променя”. Братя Българи, защо се оставяме да ни влачи мръсното течение, наречено „Нов световен ред”. Трябва да търсим пътища да се организираме и обединяваме. Зашеметени от вихъра на динамичното ежедневие, заслепени от сладникавото понятие „демокрация” всички ние сме принудени да понасяме увеличаващите се негативи на съвременното обществено развитие: заплахите от новите болести синтезирани във военните лаборатории, разпространението на различни агресивни религиозни секти, настъплението на ислямския екстремизъм и много други. В настоящия момент радикалният ислям се явява една от най-сериозните опасности за страната. Не липсват вече данни за спящи терористични ядра в Родопите и Лудогорието, кошто само чакат подходящия момент да бъдат активизирани поставяйки началото на свещена война срещу „гяурите”. Най-голямата трагедия е подкрепата, оказвана им от държавата, която в момента изцяло е под контрола на турската екстремистка организация ДПС.

Хора, бдете! Не бъдете безучастни наблюдатели! Да дадем организиран отпор на престъпната и предателска политическа олигархия! Игват решаващи избори. **Най-важното е сега да се гласува за национално отговорна сила, с реален шанс за участие в следващия парламент.** Вие – негласуващите сте повече от тези, кошто гласуват. Редно ли е малцинството да определя вашата съдба? **Не се страхувайте и срамувайте, когато ви обвиняват, че сте националисти. Българският национализъм е патриотично, социално и гражданско движение. То е за съхранение на държавата и нацията ни.**

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануриковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 62, брой 5

Книжка двеста и девета

Септември 2013

*Венелин Бараков,
историк*

Правителството „Орешарски” – триумф на олигархията в България

Новата тройна коалиция. Коалицията БСП-ДПС-Атака е на власт. Благодарение на ГЕРБ-а на Бойко Борисов. Олигархията триумфира. Защото властта е все в нейни доверени лица и сродници. Няма значение БСП или ГЕРБ – в коалиция с ДПС или с „Атака”. Тези партии са от едно котило – комунистическото. През комунизма те бяха съсловие, каста от партийни вождове, а гнес старата номенклатура, и то най-покварената и некадърната – изпъзля от леговището си на прехода като новата върхушка на България – олигархията. Българският народ бе изигран. Умните българи са отвратени и не гласуват. Гласуват пенсионери, роми, хора, затънали в собственото си маргинално съществуване. Които още вярват на митове. Митът за светлото бъдеще. Или митът за Бойко Борисов като спасител на нацията. „Хляб и зрелища” – комунистическата олигархия на България се е поучила добре от римската олигархия. Тези хора са т.нар. твърд електорат на партиите, които разсипаха България за 10 години – БСП, ГЕРБ, ДПС и „Атака”. Или по-вярното твърдение е, че я подариха на червената олигархия,

която богатее за сметка на обикновения гражданин. Бедността на българите е най-тежката им присъда. Българите помнят. Но питаме: има ли изход, има ли алтернатива на олигархичния модел на четирите партии, една от които е винаги в управлението: ГЕРБ или БСП, в зависимост от това дали обществото гледа наляво или надясно? И как властта може да бъде контролирана? А отговорът е: само ако се извади на светло. Смисълът на демокрацията е да управляват най-достойните, най-можещите, хората, които се отличават сред останалите по своите качества. Но когато се изчерпят, или по-скоро, когато се ограничат от някои заинтересовани среди възможностите за лично и ценностно съревнование в общността и когато един слой – този, който гържи средствата за производството, пожелае и цялата власт, тогава се ражда олигархията и тиранията. Вече не е нужно да има тайна полиция. Всичко става пред очите ни. Само че вече е под формата на някакъв спасителен план, програма и други глупости. Човек има нужда от работа, любов и свободно да се движи и общува. Но олигархията няма

интерес от мислещо общество. Тя има нужда само от работници, закрепостени към дадено предприятие и населено място. Тя си служи с митология и привидна демокрация. Олигархията, подобно на мафията, има йерархична структура и точно определени ангажименти и зависимости. И какво става – живеем в свят на привидности. С фасада – демокрация, и задкулисие – олигархия. За това България се цепи и бушува.

Правителството „Орешарски“ ще управлява въпреки протестите. БСП няма да пусне властта без кръв. Защо? Защото предстоят договаряния за новото финансиране на България с пари от фондовете на ЕС, както и договори с руснаците за транзита на газ. През това време правителството ще лъже с левчета майките, бабите, ще храни ромите и бездомните, а работещите българи ще плащат данъци и глоби. А полицията ще го пази от гнева на свободомислещото гражданство. Кое гразни хората – наглостта и арогантността на правителството, назначенията на компрометиран лица на различни държавни постове. Иначе премиерът Орешарски не е чувал за ВИС и СИК, но явно това не му пречи да ги копира като поведение! Олигархията няма цвят, нито лице, нито идентичност! Олигархията не почита Бога, нито човека, създаден като Образ Божи! Олигархията се интересува от две неща: парите и властта. Конфликтът между гражданите, от една страна, и политиците и олигархията, от друга, е личностен и ценностен конфликт. Потъпкано е достойнството на гражданството, което плаща данъци и издържа управляващите. Чувството за справедливост е нарушено в полза на безпринципната и безскрупулна власт и олигархичното задкулисие. Нарушеното равновесие се нуждае от тотално очистване. Проблемът на българската политика е, че се лекува раната, а не проблемът! Олигарсите корумпират политиците, а не обратното. Тогава срещу какво се борим и протестираме? Натиск трябва върху партиите и промени в законодателството. Ина-

че продължаваме да произвеждаме Пеевци, Станишевци, Борисовци... А свободата е на върха на перото и копието. Който иска зрелища в България, не иска свобода. 24 години вече през т.нар. преход в България властта принадлежи на комунистическия октопод. Затова днес сме объркани и отиваме на избори без избор. Но надежда има. Дойдат ли изпитания, ще се появят и избраници. По делата ще ги познаете! А на партиите – БСП, ГЕРБ, ДПС, „Атака“, както и на олигарсите им покровители и отровители на българското общество, които разделиха българите и управляваха и управляват с омраза, цинизъм и надменност – анатема трижди! Лустрацията на България от комунистите тепърва предстои!

Раздвижването вдясно. Консервативната десница яхна протеста и вече се обявява за първа политическа сила при едни нови избори. Явно Реформаторският блок и всички интелектуалци – начело с проф. Калин Янакиев, скоро не са напускали университета, за да знаят, че българското общество е толкова разделено, толкова различни са страстите и предпочитанията, че при едни нови избори, с Реформаторския блок в парламента, пак ще бъдат спечелени от партии с твърд електорат. Пълни глупости са, че „Атака“ няма да влезе в парламента. ГЕРБ дава ясни сигнали, че ще приеме коалиция с БСП. Тогава?! На българската десница ѝ трябва време, за да се реорганизира и изчисти от карьеристите и доносниците в редиците си. За да предложи реална политика и нови, разпознаваеми лица. Партиите от т.нар. Реформаторски блок не трябва да говорят на езика на протеста. Те трябва да покажат реални алтернативи за излизане от кризата. Докато едни спорят кой е ляв и кой десен в България, кой е националист и кой нихилист, комунистическите кланове и семейства въртят власт, политика и пари! Ако истинската десница иска след време да пробие олигархичния модел на управление на БСП-ГЕРБ-ДПС-„Атака“, трябва отсега да отива при хората и да възстанови местните

си структури във всички български градове. Досегашните десни партии се правеха на принципа „против”. Новото ясно мислене и новата политика трябва да се изграждат на принципа „за”. И най-разумното решение е нова ясна партия. Писна ми от разделното време. Ще повярвам на човек, който обединява ясното, а не го руши! Комунизмът върви ръка за ръка с некадърността, доносничеството, с ченгесарството, с омразата и разделянето на българите. Кой обаче десен лидер в момента показва нещо по-различно като поведение? Лявото мислене е социално ангажирано, ясното – личностно, предприемаческо. Ето на тази основа трябва да се гради новото мислене в политиката. Тук трябва да има сблъсък на идеи! Е, България чака нов лидер, политик от нов тип, с висока култура и ново мислене, който няма да разделя, а ще обединява.

Протестът. Революциите вече не се правят на площадите, а в човешкото съзнание. Простичък пример: Навремето един самотен монах написа само една книга. И я кръсти: „История славянобългарска”. Много хора, които протестират, ще останат излъгани. БСП не разбира, тя имитира държавност, имитира демокрация, а иначе кланово си владее държавата. Времето на площадната държавност отминава. Борбата вече се пренася вътре в самото общество. Защото, разберете, българското общество страда от бездуховност. Политиците са само отражение на нас самите, на собствените ни страсти. Това, което виждаме в парламента, сме самите ние. Работа и достойнство ще ни извадят от кризата и нищо друго. Когато почтеността нагделее в живота, ще победи и в политиката!

Бог да пази България!

Трагичии

Християнското семейство – носител и пазител на ценни традиции

Традициите са съгъстеният опит на един народ, който се предава от поколение на поколение. Те са информационен културен поток. Колкото този културен поток е по-голям, по-дълбок, толкова по-голямо е и въздействието му върху членовете на семейството. Традициите в семейния живот създават единство, сплотяват, свързват поколения, осмислят дейности, внасят богатство в семейните преживявания и изживявания. Те са **готов опит**, пренебрегването им може да донесе само вреда на семейните взаимоотношения – сухота, скука, човешко обезличаване. Става дума за ценните високоморални традиции. Неоченима е и възпитателната роля на морално чистите семейни традиции. Изискванията за почит и уважение към възрастния човек, към родителя, към жената-майка, съхранени като традиция в християнското семейство, имат за основа човеколюбието, грижата за човека, зачитане на честлюбието и достойнството му. Изискването пък за здравина на брачно-семейния съюз, за семеен сговор, разбирателство говорят за зрялото отношение към семейството като човешка социална потребност, като основна структура на обществото. Семейните традиционни празници, събирания, веселби правят по-богат на емоционални преживявания живота в семейството. Те придават колоритност и неповторимост на семейната атмосфера.

Защо семейството е пред разруха, какво подценяваме и омаловажаваме днес? Разводи, изневери, нежелание да се узакони семейната връзка със сключването на брачно-семеен съюз, временно живеене на семейни начала, груби материални интереси, недооценяване ролята и отговорността на семейството. А то, семейството, има да изпълнява значими социални роли, носи голяма отговорност. Защото от семейството, а не от другаде излиза и даровитият,

честният, родолюбивият гражданин, както и малоумният такъв, и високоморалният, добрият, честният човек, а и мошеникът, престъпният тип, мафиотът, садистът, извергът, крадецът, убиецът, лъжецът. Стремещт към богатство, власт, към временни наслади и удоволствия, разнообразие, гавра с родените деца – продаването им като стока за пари, изоставянето, агресията, това виждаме днес. Децата за много семейства не са „радост в грижи и грижи в радостта”. Липсата на грижа за „оживяване” на дома, да стане одухотворен свят за многолики **добри човешки взаимоотношения**, споделеност, непосредствено честно общуване е факт. Не са на висота взаимоотношенията между поколенията родители-деца, налице е дискриминация на възрастните, родителите са ненужни и пречка за по-добър и оholen живот на младите. Нечовешка и неморална е сметката, че толкова работещи издържат еди-колко си възрастни хора и това е политика на управляващите. Безразлични сме към свободното време на млади и възрастни – къде и как го прекарват – в пиянство, побоища, наркомания, разврат или в културна дейност. Не е невъзможно отстраняването на тези, а и на други черни петна в семейството, чиито членове сме. Трябва да сторим това – колкото по-скоро, толкова по-резултатно. За да живеем достоен семеен живот, за да превърнем българското семейство в уютно пристанище сред бурята, която ни обхваща властно, за да стане християнското семейство оазис на душата ни.

Елена Вачева, Хасково

Единство

Обръщение призив

Вече 24 години сме свидетели на един парадокс – съществуването на 4 съюза на репресираните от комунистическия тоталитарен режим. Какво делим, уважаеми съидейници?

– Парите от червените куфарчета ли? (БКП/БСП)

– Кой да властва над електората ли? (ДПС)

– Или кой да поеме славата на автентичната десница от началото на прехода? (СДС, ДСБ и други десни политически формации)

Вие, които минахте през преизподнята на следствените килии на ДС, преживяхте ужасите на комунистическите затвори и лагери, на червения фашизъм, който нагна по жестокост кафявия нацизъм. Мизерията и униженията на интернираните, мъките по бандитската национализация, на личното имущество, трупано с десетилетия личен труд и на фамилията. Ние, на следниците на репресираните, на които не

даваха да следват във ВУЗ, които пълнеха трудовете поделения и работните места по селата, наг които 45 години тегнеше клеймото „синове и дъщери на народни врагове” като дамоклев меч. Млади хора с провалени съдби, с удавени в сълзи мечти.

Тогавя какво искаме да делим?!

Това ли, което ни донесе 45 години смазващият большевишки ботуш?

Срамно и печално е, господа. Може би и ние имаме вина, че през изминалите 24 години на прехода с тази наша разпокъсаност гадохме възможност на българските комунисти (по-точно большевики) да заместят политическото господство с икономическо и да превърнат някои от лидерите на автентичното СДС в свои пионки.

Може би не всички знаят, че единствено ние в България, за разлика от останалите посткомунистически държави от бившия съветски блок – Полша, Чехия, Унгария и т.н., сме разпилени в 4 съюза. Там навсякъде съществува само еди съюз,

обединяващ всички репресирани от комунистическия тоталитарен режим. Там съюзите са с много по-голям общественно-политически авторитет и играят важна роля като коректив на демократичното управление. Затова техните парламенти отдавна приеха демократични закони – за лустрацията, за досиетата и каквато и да е гавност за престъпленията на комунистическите режими. Това е основната причина тези гържави да отидат много по-напред в тяхното демократично развитие, за разлика от нас. Винаги сме подчертавали и сега пак ще напомним, че не е възможно съществуването на каквато и да е демократична партия в посткомунистическите гържави, без активното участие на **единния съюз на репресираните от комунистическия тоталитарен режим**. Няма ли най-сетне българският народ да излезе от тази историческа амнезия за хилядите жертви на комунистическия тоталитарен режим? Да осъзнае истинската същност на съветския тип комунизъм – болшеvizма, най-жестоката форма на тоталитарно управление, смазваща индивида; баща на останалите две тоталитарни системи: италианския фашизъм и немския национал-социализъм (нацизма).

За да спрем пълзящия необолшеvizъм у нас, е необходимо да се направи:

– Обединение на четирите съюза на репресираните в единен федеративен съюз (консенсусна форма на някои вождистки настроения и аспирации).

Този съюз да се яви като фундамент на изграждане на един нов съюз на демократичните сили в България (именно Съюзът на репресираните в тази си роля детерминира автентичността на СДС). Напъните сега да се формира един „Реформаторски“ блок без активното участие на Съюза на репресираните ще го превърне в куха политическа формация, която надали ще може

да спечели и 10 народни представители на предстоящите парламентарни избори, 7 от които, естествено, ще се заемат от лидерите на съответните партии (ако дотогава не се разпадне блокът, когато започнат да се редят листите).

Защо все още не се разбира, че всяка една българска политическа партия, която се дефинира като дясноцентристка, без активното участие на Съюза на репресираните, рано или късно е обречена на изчезване от политическия спектър. Няма да притежават тази силна идейна насоченост на истинските борци за свобода и демокрация, и то в най-жестоките години на комунистическия тоталитарен режим. Вместо това на преден план излизат личните егоцентрични и корпоративни интереси, които извращават истинската пазарна икономика, превръщайки я в икономически бандитизъм и беззаконие.

Само единни в мощна дясноцентристка коалиция можем успешно да пречупим гърбнака на порочния тангем БСП-ДПС.

Това е единствения път България най-сетне, след 24 години родилни мъки, да тръгне по пътя на своето демократично развитие.

Не бива повече да позволяваме една обективно отречена като историческа необходимост форма на управление – съветският болшеvizъм под модифицираната форма на БСП с подкрепата на ДПС, да продължава да властва в България и да тика гържавата към провал. Това няма да ни простят хилядите жертви на комунистическия тоталитарен режим и което е още по-важно – нашето младо поколение масово напуска родината си.

Цветан Цанински,
председател на Областния съвет на Съюза на репресираните от комунизма „Памет” – Шумен, зам.-председател на ЦС

70 години от смъртта на цар Борис III

Цар Борис III, роден на 30 януари 1894 г. в София, встъпва на българския престол през октомври 1918 г. – в едни от най-тежките дни в историята на съвременна България. Въпреки саможертвата на храбрата българска войска за обединение на останалите под чужда власт българи и български земи, Ньойският договор откъсва нови територии от Отечеството и налага невероятно тежки контрибуции и репарации.

Познал ужасите и страданията на войните, прекарал пет години по бойните поля като офицер, младият цар още в деня на възшествието си дава обет пред себе си да не въвежда никога повече народа си във война, да осъществява националните идеали по политически път и да запази гражданския мир.

Т а з и
принципна
позиция на
цар Борис

му помага да изведе страната и народа ни през най-трудните и рисковани изпитания на двадесетте години и началото на тридесетте години, изпълнени с метежи, преврати, кървави репресии и инспириран отвън тероризъм. Така в 1938 г. България, насочена към мечтаната от царя стабилност и парламентарна демокрация, е отново на първо място в икономически отношения сред всички балкански страни.

Познаващ дълбините на народната душа, споделящ с готовност и самопожертвувателност съдбата на народа, общителен и човеколюбив, надарен с изключителен интелект, ерудиция, лично обаяние и политически нюх от средата на 30-те години през кървавата преизподня на Втората световна война, кормчията на България преведе държавата и народа ни през изключителни рискове и опасности, без да даде в жертва нито един български войник на фронтова линия, обединявайки за определен период всички български земи. Заслуга, която му отреди името Цар Обединител.

Преценявайки вярно изхода на войната, през август 1943 г. цар Борис предприема първите опити за спасение на народа и страната ни. Изправен пред решителна стъпка и върховно напрежение за промяна на външната ни политика, той стана жертва на дълга и обета си към своя народ на 28 август 1943 г. Дата, фатална не само за царя, но и за последвалата полувековна съдба на целия ни народ.

**За премълчаните страници
от най-новата история на България**

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ

През есента на 1944 г. войските на Трети украински фронт, командвани от маршала на Съветския съюз – Толбухин, бяха заели позиции по североизточната граница на страната ни.

Държавното ръководство на СССР стига до убеждението, че обещаната от водачите на българските комунисти Георги Димитров, Васил Коларов и Трайчо Костов революция, която да свали съществуващата държавна власт в България, няма да се осъществи. Тогава съветският ръководител Йосиф Сталин заповядва на маршал Толбухин войските му да навлязат в България, макар страната ни с нищо да не е предизвикала тази агресия.

Съветският съюз преминава към изпълнение на традиционната руска геополитика за разширяване влиянието на Русия на Балканите и близко присъствие до Проливите и до Средиземноморския басейн. А освен това недопускане на военновременните му съюзници – Съединените американски щати и Великобритания, да навлязат в традиционните територии на руските имперски интереси. Или в познатата им терминология – руската „близка чужбина“.

Последва светкавично скъсване на дипломатическите отношения на Съветския съюз с нашата страна и официално обявяване на състояние на война с България. Това се случва на 5 септември 1944 г.

В България на власт само от три дни е лявоцентристкото правителство на Константин Муравиев, племенник на Александър Стамболийски, и самият той представител на автентичния Български земеделски народен съюз „Врабча 1“. В кабинета на Муравиев са запазени две министерски места за представителите на Българската работническа партия (комунисти).

За броени часове с поредица от декрети българското правителство предприема стъпки за извеждане на България от Тристранния пакт, за прибиране на войските ни от приобщените след 1941 г. български земи в страната и др. На 5 септември 1944 г. със специална декларация българското правителство обявява война на Германия.

Получава се парадоксална ситуация, когато за кратък период от време България се оказва във война буквално с целия воюващ свят.

Настъплението на съветската армия в страната ни не среща никаква съпротива. Такова е разпореждането на правителството на Муравиев до войските ни.

Настъплението на съветската армия в България изиграва ролята на детонатор за бързо узряващия държавен преврат у нас, ръководен от професионалистите от нелегалния Военен съюз и от представителите на т.нар. политически кръг „Звено“.

Това е българският мизансцен на преврата на 9 септември 1944 г. Ролята в него на БРП(к) е твърде скромна, но възможностите, които се откриват пред нея – огромни и зловещи.

Последвалите месеци след установяването на комунистическото управление в България, прикрито от демократическата демагогия на т.нар. коалиционно управление на създадения през 1942 г. Отечествен фронт с участието на четири политически партии и фракции, отбелязва ужасяващ терор и саморазправа на органите на властта и на създадените комунистически наказателни отряди с хиляди български граждани.

В дните непосредствено преди 9 септември 1944 г., както и в следващите месеци, страната ни успяват да напуснат някои български общественици. През Гърция и Югославия те достигат до Австрия и Германия. Между тях е и младият юрист Иван Дочев.

В България д-р Дочев е известно име и личност с обаяние, родолюбец и националист във възрожденския смисъл на тази дума. Към обществената му дейност трябва да отбележим ръководството на общинската администрация на Силистра, като кмет на града. Главната политическа роля на д-р Дочев в България обаче беше създаването и лидерството му на патриотичния Съюз на българските национални легиони (1930), както и разработената от него политическа платформа, озаглавена „За национално мощна и социално справедлива България“ с мото-девиз – „Прелом в душите, прелом в сърцата“.

В края на 1947 г. на Бъдни вечер, в един малък ресторант край Мюнхен, група български емигранти, между които Георги Паприков, Ангел Гъндерски, Димитър Вълчев, Матей Джейков,

*Ангел Тодоров, Христо Попов, Александър Любенов – всички с академично образование, поставят началото на **Българския национален фронт**. В неговото първо ръководство участват д-р Иван Дочев, д-р Матей Джейков и инж. Ангел Гъндерски. За редактор на в. „Национална България”, който става орган на Българския национален фронт, е избран д-р Димитър Вълчев.*

Възникването на организация и на вестник, които да се борят срещу насилствено установения комунистически режим в страната ни и да организират българските патриоти за идейна, политическа и въоръжена борба срещу съветското господство, е посрещнато възторжено от замядната за свобода българска младеж в страната ни и в емиграция.

Вестник „Национална България” става едно от най-търсените издания от нашите емигранти, пръснати по целия свят.

Над България бе паднала Желязната завеса и за дейността на Националния фронт, на печатния му орган и на българските националисти в емиграция нашата общественост научава от една неспокопна и с омраза написана книга от Желязко Колев „Съюз на българските национални легиони”, София, 1976 г.

Книгата на Колев постига точно обратните резултати на тези, на които са се надявали комунистическите пропагандатори. От нейните страници заинтересуваната наша общественост научава за създадения Български национален фронт в емиграция и за борбата на българските патриоти емигранти срещу нововъзникналата комунистическа съветска империя в Източна Европа. А това поддържа надеждата на твърде много хора в страната ни, които не приемат съветския тип комунизъм като подходящ за начина на мислене, на традициите на българския народ и на характера на собствеността и правата на българските граждани.

През втората половина на 40-те години на ХХ в. в Западна Германия (Мюнхен) се създава и Съюзът на антикомунистическия блок на народите. В него влизат емигранти и емигрантски организации като колективни членове от всички източноевропейски страни, както и представители от Русия, Украйна, Беларус, Грузия, Армения, както и на казашки общности от районите на реките Дон и Терек.

Българският национален фронт става колективен член на тази организация, а д-р Иван Дочев е избран за заместник-председател на този съюз, който се оглавява от представителя на Украйна проф. Стетско.

През 50-те години на миналия век значителни групи от политическите емигранти – бежанци от Източна Европа, заминават за Канада, САЩ, Бразилия и Австралия.

През 1950 г. централата на Националния фронт се установява в САЩ, Чикаго, където живее д-р Георги Паприков. А на конгреса на БНФ през 1951 г. в Канада, Торонто, е прекратена тричленната форма на ръководство на организацията и за неин първи председател е избран д-р Иван Дочев. На този пост той е цели три десетилетия, а по-късно, като почетен председател на БНФ, д-р Дочев си остава моралният стожер и духовният лидер на тази славна организация.

Пак през 1951 г. в Канада д-р Дочев започва редактирането и издаването на сп. „Борба”, което и сега все още, след повече от 60 години, продължава да изпълнява своя родолюбив дълг към род и отечество. Към средата на 50-те години редакцията на сп. „Борба” се прехвърля в САЩ, Чикаго, където с тази дейност се заема д-р Паприков.

Под ръководството на д-р Георги Паприков сп. „Борба” продължава да следва линията на борба за разобличаване на всички опити и форми за погаване на демокрацията в България, за пренебрегване на човешките права и свободи на българите, както и за преследване на хора и групи от малцинствата поради техни религиозни вярвания и традиции.

В началото на 80-те години на ХХ в. д-р Иван Дочев се оттегля от активното ръководство на БНФ и за кратко време лидерството на организацията се осъществява от колективно ръководство, в което участват д-р Георги Паприков, инж. Александър Дърводелски, д-р Николай Алтънков и др.

От средата на 80-те години на миналия век Българският национален фронт се оглавява от инж. Александър Дърводелски, който близо три десетилетия ръководи организацията.

С течение на времето БНФ се превръща в най-представителната, отговорна и целенасочена организация на българската политическа емиграция. Възникват организации на Фронта в САЩ – Чикаго, Бъфало, а също и в щатите Флорида и Калифорния. Организация възниква в Канада – Торонто, в Австралия – Мелбърн, както и в Германия – Мюнхен.

Утвърждаването на БНФ на територията на САЩ минава през трудни преговори поради непрекъснатите провокации и опити на просъветската власт в България да заблуждава и изопачава в личностен план ръководителите на организаци-

ята и специално на д-р Иван Дочев. Но в страна като САЩ истината не може дълго време да бъде потулявана и изопачавана. Така че БНФ и д-р Иван Дочев са признати за легитимни представители на политическата антикомунистическа емиграция в САЩ.

Един от утвърждаващите актове на БНФ в САЩ е неговият конгрес на 3 март 1963 г. в столицата Вашингтон – в хотел „Вашингтон“ близо до Белия дом. От балкона на представителния хотел е спуснато голямо българско знаме. Наши емигранти са пристигнали като делегати от почти целия свободен свят. Конгресът приема известната тогава „Вашингтонска декларация“. В нея не само се потвърждава решимостта на Фронта да се бори за освобождаването на българския народ и на народите от Източна Европа от съветското господство, но се и предлага програма за утвърждаване на демокрацията и правовия ред в страната ни.

Д-р Дочев, д-р Паприков и инж. Дърводелски установяват близки идейни и политически връзки с редица американски сенатори и конгресмени като Мак Доналд (Джорджия), Марио Баиджи (Ню Йорк), Джак Камп (Бъфало) и много други. Д-р Дочев и останалите ръководители на БНФ успяват по време на различни изяви в САЩ да се срещнат и да разговарят с американските президенти Никсън, Форд, Рейгън и Буш-старши.

Силно присъствие установява БНФ в местните администрации на американските щати. На българския национален празник – 3 март, българското знаме редовно се издига на пилоните пред общините в Ню Йорк, Чикаго, Бъфало и други американски градове.

По инициатива на БНФ в началото на 1980 г. при Ниагарския водопад започва изграждането на паметник на жертвите на комунистическия терор. На границата между Съединените щати и Канада този постамент е призивът за свобода, човешко достойнство и почит към загиналите борци срещу тиранията, който Новият свят отправя към всички поробени и измъчени от неправда хора по света.

През 1984 г. д-р Дочев открива паметника, а българският свещеник Тома Кобаков го освещава.

През последните три десетилетия Българският национален фронт с лидерството на инж. Александър Дърводелски развива активна политическа, културна, социална и хуманитарна дейност в България и навсякъде по света, където има свои представители. Близо четвърт век след

събитията от 10 ноември 1989 г. БНФ работи в нашата страна чрез своето представителство. Тук се издава сп. „Борба“, което безплатно се изпраща на абонатите си в страната и в чужбина.

В средата на 90-те години на ХХ в. и по-късно софийското представителство на Фронта организира през зимните месеци кухни за самотни и материално затруднени хора. На българска земя се провеждат и няколко от конгресите на организацията.

Една от по-новите инициативи на Фронта е запознаването на обществото ни с т.нар. потуляени и премълчани страници от нашата древна, средновековна и нова история, с произведения на български творци – поети, литератори, политически анализатори и изследователи на българската политическа и социална действителност извън погледа на официалната държавна и придворна интелектуална мисъл.

И когато днес се спори какво в българските учебници да присъства от творчеството на Христо Ботев, Никола Вапцаров, Димитър Димов и други наши автори, бихме попитали риторично: А защо младите българи и помен нямат от великолепно творчество на поетите – пролетарии по произход и националисти по дух – като Александър Вутимски и Иван Дичев? Те бяха от т.нар. кръг около „Ученически подем“ (1930), в който участваха и техните заможни съученици и другари, като Богомил Райнов, Богомил Нонев, Блага Димитрова, Александър Геров и др. Но парадоксите на историята превърнаха младите „буржоа“ във венценосци на комунизма в България, а техните бедни връстници – достойни български патриоти, ги покри забравата.

Вутимски умира от туберкулоза (1943), а Дичев минава през ужасите на червената касапница от самото начало на установяването на просъветската власт в страната ни. Забрава е покрила и творчеството им, пропито с любов към България и към българите.

Докога ли ще останат непрочетени стиховете на Александър Вутимски, като:

*Отдавна, откакто прогледнах
за света, за небето, за хората –
твойто име обикнах и сетне
твойто минало, твойта история...
(„За Родината“)*

Или

*В прабългарските древни времена
ти яздеше на кон в степта безкрайна,*

*защото бе заченат във война,
кълнеше се в мечта си и Тангра.
(„Патетична скица“)*

Или разтърсващото стихотворение на Иван Дичев, посветено на току-що родената му дъщеря Росица:

*Спи ми, рожно ненагледна,
нанкай, нани-на,
вън нощта е непрогледна,
вън витай смъртта.*

*Изстрели пронизват мрака
някъде далеч
и колите с вой прекарват
жертвите безчет.*

*Може би и твоят татко
в тоя късен час,
млад пред ямата изправен,
чака си реда...*

*Татко си не ще запомниш,
чедо мило ти,
в снимките ще видиш после
офицер един.*

*По нелепата ни участ
с нашта беднота,
по очите ще налукаш,
че ти е баща.*

*Спи ми, чедо, не бъгнувай,
в сън не трепкай ти,
ЧЕКА-та навън върлува,
ЧЕКА-та слухти...*

В продължение на девет десетилетия след преврата на 9 юни 1923 г. срещу земеделското правителство на Александър Стамболийски, под влияние на тежко преживени национални и социални бедствия и катастрофи, и особено със станалата традиционна намеса на външни имперски сили в живота на нацията, народът ни и страната ни преживяват една непрекъсната гражданска война, нелогична и невъзможна за който и да е друг народ. Тя приема различни форми, преминава през различни действия и противодействия, в които изчезва цветът на българската нация. Резултат на това безнравствено противопоставяне и самоунищожение е духовната ни криза, моралното ни оскотяване, демографската ни гибел, психичната ни лабилност, наречена

кой знае защо стрес, замиращата ни икономика, безработицата и масовата емиграция.

На всичко това, което сме свидетели днес, можем да си зададем въпроса: Кого ползва?

Все още като че ли имаме шанс да сложим началото на края на българския упадък. *И когато упорито отричаме нещо, наясно ли сме какво може или какво трябва да дойде на негово място?* Защото за сведение на тези, които не се замислят, светът се движи, върви напред с реални неща. В тяхната основа стоят интелектът, квалификацията, концепцията, проектът, експертизата и през всичкото това време трудът, упоритият труд.

Време е да престанем да гледаме на държавата и на обществената дейност като на източници за лична облага, като на каца с мед или келепир. Службата на държавата е една от формите за служба на обществото. Затова е необходимо гражданско съзнание за дълг. Затова са потребни граждани, които да формират и самото гражданско общество в България. Първите ни стъпки в тази посока са колебливи и противоречиви. Изходът е в диалога гражданин-власт. Добронамерен и открит, и задължително аргументиран.

Българският национален фронт запазва в себе си паметта на поколенията, преживели издевателствата и погромите на тоталитарната власт. Той помни горчивината и мъката в утвърждаването на българските емигранти в чужбина. Образът на България, на родната къща, на разплаканите очи на майката и на съдържаната скръб на бащата, които ще си заминат от този свят, без да могат да прегърнат забяналото си дете.

Ето защо пред всеки българин днес – млад или стар, със страшна сила стои въпросът, дилемата, образно казано, изборът между:

*Я кажи ми, облаче ле бяло,
отгде идеш, где си ми летяло,
не видя ли бащини ми двори
и не чу ли майка да говори?*

Или

*Върви, народе възродени,
към светла бъднина върви,
с книжовността, таз сила нова,
ти чест и слава поднови!*

Това е изборът!

**Национална
съпротива**

Повелята на деня

Днес, 69 години след най-черната дата в българската история и повече от 20 години след като този режим „рухна“, можем да си дадем сметка как се противопоставиха на комунизма и какво ни донесоха тези две десетилетия демокрация и либерализъм. **Отговорът и на двата въпроса е: никак и нищо.**

Защото на комунизма трябваше да се противопостави чрез промяна на човешките ценности и радикални промени във всяка една сфера на живота ни, която по-рано е имала допир с комунизма, а не чрез съмнителни икономически планове, създадена от чужденци! **Почти 50 години на българина беше втълпявано, че БКП е България, бяха му втълпявани утопични девизи като „Свобода, равенство, братство!“.** За каква свобода можем да говорим, като комунистите отнеха собствеността на българина, отнеха земята, чрез която той се изхранваше – трудолюбиво и честно! Каква свобода има, когато дори и думите ти са престъпление, както впрочем е и днес в „демократичния свят“. **И днес хората, обичащи и борещи се за по-добър живот в България, биват репресирани, и днес нашите другари лежат по затворите само защото се осмеляват да се опълчат на статуквото.**

Единствената разлика днес е, че вместо „врагове на народа“ те биват наричани хомофоби, расисти и т.н. Равенство – да, имаше го сред т.нар. от тях пролетариат. И равенството на хората се изразяваше в това, че те бяха еднакво бедни и еднакво мачкани от органите на властта. **Това беше тяхното равенство! Докато една малка част от партийците се къпеше в шампанско и се тълчеше с луканка на тучни банкети, останалата част от народа едва смогваше да се сдобие с насящия.** Колко само познато звучи днес, 23 години след като вече няма комунизъм. Отново едни нагъват луканка, докато огромна част от народа изнемогва и между тези две класи зее пропасть, в която вече тлее омраза, ненавист и злоба. Разликата днес е, че хората биват смазвани не с политическа власт, а по икономически път. Едва свързващ двата края, българинът стана роб на собственото си оцеляване. Така той стана безпринципен и мразещ. Мразещ всичко и всекиго. И няма как да е по-различно, след като се смазваш от работа – от сутрин до вечер, само и само да нахраниш семейството си. Човек, който е принуден да оцелява, се манипулира най-лесно. Той е отчаяният, който вярва сяпко на всякакви обещания за по-добър живот. Вече повече от две десетилетия виждаме как на всеки 4 години се появява спасителят на България и на българския народ. Това искаше и постигна „новият“ политически елит. **Братство – за какво братство можем да говорим, когато в комунистическа България най-голямата привилегия е било да предадеш този, който дори е гръзнал да говори против червените поробители. Та нали той е твоят брат! Ти предаваш брата си, за да угодиш на тези, които издигнаха лозунга „Свобода, равенство, братство!“.**

Това беше комунизмът. На българина му беше втълпявано, че сам не може да реши нищо. Партията казва кое е правилно и кое – грешно. За теб, за твоето семейство, за твоите близки. Какво направи срещу това либерализмът? Ако искаш да противостоиш на 50-годишно промиване на мозъци, няма как да го направиш само с връщане на частната собственост и преход към пазарна икономика. Всяка една политика, насочена срещу комунизма, трябва да е в абсолютно противоположна посока на пропагандата, която превърна българина в роб. **Комунизмът проповядваше, че всички са равни. Ние казваме – Не! Всеки отделен човек е уникален и трябва да се стреми към себеусъвършенстване – всяка една минута, всеки един момент от своя живот, и заедно да вървим към едно по-добро бъдеще за нашата нация!** Само тогава една подредба на социалните класи ще бъде чиста и естествена. Не всекиму според потребностите, а на всеки според заслуженото! Работа за всеки, хляб само за тези, които са го изработили! Демокрацията и либерализмът не застанаха на тази позиция! Те не искаха про-

мяната. Истинската промяна и истински противовес на комунизма може да има само тогава, когато българинът се издигне в мисленето си. Тук можем да намерим една огромна прилика между комунизма и либерализма. Е нямаха и нямат полза от това да има свободомислещи индивиди. Едните се подчиняват на партията, която се счита за най-висшето на този свят, а другите се подчиняват на парите.

Какво стана в България? 45 години българите бяха учени и насила накарани да вярват, че партията е най-възвишената и неспособна да взема грешни решения институция. И след това, вече 23 години, българите бяха принудени да вярват единствено в парите. В името на оцеляването си те потъпкват всякакъв морал и ценности. А какво е животът без тези две неща? Тук изниква въпросът – каква всъщност е разликата между тези два политически строя, когато и в двата случая политиката им създава човешки същества, които вярват само и единствено в собственото си материално благо, като за постигането му са готови на всякакви подлости. Срещу 50-годишно робство трябва да се върви само тогава, когато има ясна мисъл за бъдещето. Действието е чак след това. В България обявените несправедливо за врагове на комунизма – демокрация и либерализъм, не искаха българинът да се издигне в мисленето си и да престане да бъде роб. Защото така им беше угодно. Така беше по-лесно да разпродадат отечеството ни. Така те обезвериха младите и умни хора, обезвериха за борба цвета на нашата нация. Прогониха го извън пределите на родината. Днес българинът ходи с наведена глава и дори го е срам да се зове такъв. **Роб на една порочна система, която независимо под каква поглед маска се крие, желае само едно – да изпие докрай кръвта на нашата майка, на нашата многовековна и изстрадала майка България.** Срещу тези погледнивящи ние можем да се опълчим единствено ако загърба ни сеги най-извисеното и сегащо във всеки един човек чувство – национализмът. Безусловната любов към отечеството и нацията ще ни тласкат единствено към най-добри решения за Родината. Стягайте раниците, защото ни предстои тежка битка. Предстои ни битката за сърцата на сломения ни народ. Битка, която трябва да изкара българския народ от гнусната червена пепел, която изсипаха върху главите ни безродните червени изроди и след това прогължаваха да изсипват либералните им наследници. Това ще е нашата битка! И те трябва да знаят, че все още има хора, които са готови да умрат за справедливостта, за човешката свобода и за бащиното ни отечество! И тези хора имат да кажат само едно нещо – Никога повече комунизъм и орехов прът за капиталистическите им наследници!

За България!

Национална съпротива

Към управляващите

Хей, „другари“ комунисти,
„демократи“, глобалисти,
хоризонтът е далече,
корабът потъва вече –
хората ще вадят меча.
Съдиите ще сме ние –
победените с измама.
Не ни гледайте невинно!
Стига вече бюлетини
и в Европа по бикини,
а си стягайте багажа –

изчезвайте от паважа!
Ние сами ще се справим
живота си да оправим.
Само кражбите върнете
и земята целунете,
че ви търпи толкоз годин',
нагли...

Бел. рег. Стихотворението „Към управляващите“ е от стихосбирката „Любов и борба“ на г-н Ангел Граматиков, издадена под псевдонима Красен Крумов.

Обективно

Българската криза и съвременността

Днешната криза в България не е политическа, а обществена. Лицето на българското общество се узурпира от политически инвалиди, от олигарси кукловоди, от партийни проститутки, които прескачат от бардак на бардак, сиреч от партия в партия. И понеже ценност в обществото е чалгата, морален авторитет и бюстител на почтеността е Слави Трифонов, а вестниците са пълни с жълти истории, написани от жълти журналисти, връзките в това консуматорско общество са на принципа: „Който плаща музиката“. На интелектуалеца, като проводник на Духа, му остава само да се покае, да съхрани душата си и да се оттегли! За да не се омърси. И за да оцелее. Да седне в някоя килия и да се отгаде на труд. Труд, който ще опише днешното общество на разпад. За тези, които предстои да се родят. **В политиката интелектуалците са научни мечтатели. Те мечтаят за това какво може да бъде, ако... Интелектуалецът не трябва да се занимава с политика. Неговото поприще е обществото.** Мотото на българския интелектуалец трябва да бъде: „Спаси обществото. Остави политиците да се самоизягат!“ Най-важната задача на българския интелектуалец е да излекува обществото от комунизма. Защото това, което виждаме днес в политиката, е собственото ни лице.

Ще ми се да направя някои разяснения, преди да подхвана темата по същество. **Не знам кой ум измисли това определение за съвременността – глобално общество.** Въпреки комуникацията и средствата за информация това общество е все по-разделено и проядено от противоречия – на социална, верска, етническа, корпоративна основа. **Днешното общество би трябвало по правилно да се нарича консуматорско общество – не само заради пазара, а най-вече заради социалните отношения.** Има една

нагпревара за имане и притежание, която няма равна в историята. **Не бедността е проблем днес на света, а изобилието от стоки, услуги, вещи, имоти.** Пътищата на придобиването им стават чрез властта или в съучастие с властта и това създава **огромното напрежение.** Затова светът се къса от протести. Навсякъде – България, Турция, Бразилия, Египет, Филипините. Навсякъде властта, зрелището, показността, лицемерието и арогантността, потъпкването на правилата и свободата, особено дискредитирането на личността водят до съпротива. Човекът като живо и личностно същество е застрашен да изчезне за сметка на някакви зомбирани социални същества, чийто вкусове, нрави и вяра се направляват и моделират от властта и пазара. Хората изнемогват пред силните, стоящи на върха на социалната пирамида в това консуматорско общество.

Консуматорското общество е това общество, което се стреми към властта от всякакъв тип – светска, духовна, корпоративна и пр., за да концентрира в ръцете си огромни ресурси, които да гарантират един материалистичен начин на живот – лукс, разточителство, показност, доминация над ближния, фалшив морал, който да обслужва интересите на властимащите. **Духовното общество** изгражда своите структури и отношения в обществото на принципа на уважение на всяка една човешка личност. **Консуматорското общество** издига в култ властта като средство за влияние и намеса във всяка сфера на живота, зрелището, вещите и показността, доминирането над определена личност, чрез което се придобиват вещи и власт. **Ценност при духовното общество** е израстването на самата личност, а не продуктът, който тя създава. Защото духовността не означава притежание, а споделяне.

Консуматорското общество се изгражда на принципите егоизъм и притежание. Властта се използва за притежаване на блага и пари и за доминиране на останалите членове на обществото. Редът в това общество се гарантира от полиция, която пази властта от обществото. Чакаме ред и справедливост?! Няма справедливост без духовност. И само вярата може да опази човешката съвест чиста! Другото е мимикрия.

Духовното общество се изгражда на принципа на споделянето, на уважението към достойнството на всеки човек. Властта в духовното общество води, насочва обществото към тези принципи, а не доминира.

Когато говорим за консуматорско общество, нещата опират не просто до дефиниция или някаква научна спекулация. **Става въпрос за силите, които мотивират, движат и изграждат едно общество, както и онези мисловни модели, които го държат, за да не се разпадне.** Моралът в консуматорското общество е изкуствен, той е просто фасада и куртоазно общуване, защото е наложен от лицемерието и показността. Властта е механизъм, получава кредит на доверие, за да управлява обществото и за да гарантира този общоустановен ред и законност, валидни за всички. Но при консуматорското общество властта се слива с икономиката и работи за своя интерес в ущърб на другите социални слоеве и групи. При консуматорското общество духовността се потъпква, за да няма други авторитети освен общоприетите, уродливи форми на власт и конкуренция. При консуматорското общество се създава неравнопоставеност на принципа на силата, на икономическата принуда и притежанието на власт. Правото е на този, който владее информацията, средствата за производство и контрола върху властта. Този елит формира и вкусовете, и моделите, и морала, които са показни, хедонични и сурово егоистични. Нека тук споделя с вас един мой афоризъм: Историята се повтаря не поради незнание, а поради лакомия.

И ето, че стигаме до въпроса кой е достоен да води обществото с неговите различни социални структури. Защото народът мисли едно, а властта – друго. Как мислите: кой е по-силен – народът или тези с парите? Кой е по-свободен: който има пари или който няма? Защо обществото, живеещо при демокрацията, по цял свят протестира? Заради консумирането на властта, заради опорочения консуматорски модел на мислене, който не търпи друг тип менталност. Който сам по себе си е репресивен и ограничава човешката свобода и възможности за изява. Само завръщане към духовността и нейната йерархична подреденост – образа на Църквата, Тялото Христово, с водачи, които служат, а не консумират, може да има някаква човечност и справедливост. Израз на духовността е конституционната монархия, която е изградена на принципа на семейството, съчетана с възможностите на партиите да се конкурират за местната власт и парламент. Само конституционната монархия може да гарантира баланс на властта, както и да бъде преграда срещу това властта да бъде обсебвана от нечисти хора и от олигархията.

Следва друг, не по-малко интересен въпрос. Как българското общество се озова в подобна ситуация и духовна нищета? В Западна Европа положението не е много различно. И там материализмът като манталитет овладя ключови позиции и нарежда властта. Консуматорското общество на Запад почива основно върху щедрота и богата социална политика на труда, която също подхранва консуматорския начин на мислене. **В България консуматорското общество се създаде през комунизма и днес вече взема застрашителни позиции. Комунизмът уби всяка духовност у хората. Цели поколения българи израснаха без Бог. Комунизмът е менталност, манталитет, начин на мислене и той е жив в днешна България. Виждаме го в новото правителство на Пламен Орешарски, в червените връзки на Бузлуджа, в комунистическите кланове, които овладяха икономиката на България и днес определят**

прага на работната заплата. Ние живеем в посткомунизма, като пред Европа имитираме нещо като гържавност и фасадна демокрация. А старата номенклатура и децата им управляват като съвременни капиталисти. Българското общество е болно и страда от властта на бившите комунисти, които смениха името си, но не и нравите си. Днешното българско общество е консуматорско като структура и начин на мислене. Това общество няма друг шанс да оцелее, ако не се завърне към Бога, към Христос и към Църквата! Властта ни учи на омраза, Бог – на любов!

Основният проблем на България е, че у нас след 45 години комунизъм не можа да се изгради гражданско общество. Въпреки че разни партийни шамани твърдят обратно. Гражданското общество е степен на зрялост, която се личи по възможността да правиш правилен избор в името на националните приоритети, по политическата култура и културата на общуване. Ние сме вечно в едно зародишно състояние на демокрация, на варварство, което взема нечувани размери, щом дойде дума за пари и обществени поръчки. Интелектуалците ни са скопени от политически предразсъдъци или са наивни мечтатели. За да успее една промяна, едно ново, креативно и националистическо мислене, то тя трябва да се направи от достойни хора, а не от олигарси и политически комплексари. Ако не се изправим пред себе си и не се видим, вечно ще търсим причината за собствения си провал у другия, ближния!

Днес българите са на улицата и протестират, защото ги боли да живеят в оглозгана гържава, без армия, без ред, без работещи институции. Българинът се превърна в наблюдател на комунистическите консуматорски кланове, които се боричкат за властта и парите. Затова и техният протест е справедлив. Протестът е глътка свобода. Но само глътка. Защото за свободата трябва да се воюва всеки ден, на работното място, в медията, в споровете с опоненти – навсякъде. Властта по цял свят става все по-репресивна, съсредоточаваща в

себе си огромен финансов ресурс. Кой лесно изпуска парите?! Свободата е дълъг път на самоосъзнаване. Той е само за достойни хора, другото са интереси.

Законите на еволюцията твърдят, че оцеляват най-приспособимите. Днешният човек все някак оцелява физически. Но психически съвременният човек е една ходеща развалина. Той живее постоянно с мисълта за своята непълноценност, със съзнанието за загуба на собствената си идентичност, претопен в общата маса. Обезличаването на човека е равносилно на „отсъствието” на личността. Личностите отсъстват в съвременното консуматорско общество. Има една малка маса, която гържи властта и командва икономическото свръхпроизводство, а останалите хора са просто потребители или консуматори; те са „клиенти” – по-висока степен на важност, защото това означава, че някой друг ще ти „сервира”. Материалното свръхпроизводство просто „разтваря” човешката личност и отделният човек изчезва, стопява се. Той може да съществува само като масата или като колектив. А историята се прави от личности. Обществото ни трябва да се завърне към духовността и това не търпи отлагане. Но за духовността трябва да учители, които да създават личности. Това е и мисията на интелектуалеца, както посочих в началото.

Личността се отличава от масовото съзнание по поведението на гостойнство, по обноските, по речта, уважението към другия. Масовото съзнание иска идентичност веднага, то бърби непрекъснато, натрапва се, смуцава с арогантност и цинизъм. И понеже не получава уважение, или по-скоро уважението на „личностите”, е склонно да руши и убива. Масовото съзнание се домогва до власт и признание, личността се проектира в поведение и култура. Личността „излиза” извън себе си, извън физическото си тяло – тя създава.

Завършвам с друг афоризъм: одяланият камък не помни колко хора са седели отгоре му, но надживява всички и всичко.

В. Бараков

Бегни ми, бегни учителю

Как стана така, че докато българският учител по време на Възраждането, та и след това, беше идол не само на своите ученици, но и на техните родители, за цялата българска общественост днес да стане функция именно от тях. Чета новия проект за образователен закон и се чужда на акъла на неговите автори. Да започнем с част от въпросите, препоръчани от експертите на МОМН, на които учителят трябва да отговаря. Тук съществува уникален алогичност.

Въпрос № 2: „Какви учебни помощни материали или литература ви вдъхновяват?“ Какво значи това „вдъхновяват“? По-добре е – „Какви помощни учебни материали или литература смятате, че е най-целесъобразно да се използват по даден предмет и конкретен вид урок в процеса на обучението и възпитанието?“

Въпрос № 3: „Какво мислите за учителската си кариера? Възприемате ли я като призвание, мисия и като работа?“

Правилното е: Учителската професия е преди всичко призвание, а нейното качествено изпълнение – мисия. Понятието „работа“ е напълно излишно. Освен това същността на учителската професия не предполага кариера. Българският учител никога не е бил карьерист и никога няма да бъде. Има блестящи учители, които никога не са имали стремеж да стават директори, началници, министри.

Директорът, началникът, министърът преди всичко трябва да бъдат много добри учители. Да познават същината на учебно-възпитателния процес, да притежават необходимата практика, за да могат правилно да извършват реформите в нея, а не само да бъдат мениджъри. Тази система е много деликатен социален организъм, това не е завод, не е фирма. Нейният продукт е живият човек (подрастащите), който трябва правилно да се обучава и възпитава. Така той се формира като съвестен и добър гражданин на обществото. Понятието „кариера“ принижавя хуманността и безкористността на професията.

Не случайно хората около Божия син Христос се обръщат към него с „Учителю“. Не случайно Александър Велики е казал: „Много съм благодарен на учителя си, отколкото на баща си, който ми е дал живота, но учителят ме е научил как правилно да живея.“

Въпрос № 4: „Какви са вашите убеждения за преподаването и ученето?“

Правилното е: Какви са вашите виждания за релацията обучение-учене-знания.

Въпрос № 5: „Как се чувствате, когато мислите за различните си роли – на духовен наставник, на социален работник, на социализиращ нормите на обществото?“ Какво значи тук „социализиращ“?

Правилното е: Учителят не е социален работник.

Учителят има две основни функции: да **обучава** и да **възпитава**, и обратното, като по този начин социализира детската личност на определен етап от нейното развитие, съгласно нормите на демократичното общество.

Въпрос № 6: „Можете ли да дадете специфични примери от вашия учителски репертоар, които отразяват вашата философия на преподаване?“

Правилното е: Първо, учителят не е артист, за да има репертоар. Второ – да се визира не философията (което е много широко понятие), а методологията на преподаването.

Да се върнем сега към началото: Как учителят като фундаментален обществен фактор (защото без него няма лекари, инженери, политици и т.н., няма човешко общество) се превърна във функция от тези, които той обучава, възпитава и формира като граждани?

Какво значи това: ученици и родители да пишат оценка на своя учител? И то днес, в условията на „свободна пазарна икономика“, превърната в икономически бандитизъм у нас, в условията на „братко, батко и татко“, което детерминира една крайно негативна социална среда (насилие, измами, изнудвания, порнография и т.н.), чудесно рекламирани от телевизионния екран и други медии. На

липсата на каквато и да е дисциплина в училището, на ученици дерибей под крилото на родители новобогаташи с адекватно просташко самочувствие. Пред смачканото на бедния български учител. Днес българският учител е почти смазан от огромна излишна бумащина, а сега трябва да си прави сам досие и портфолио. Той е лишен от нормално човешко съществуване при тази ниска заплата. Кое накара тази нещастна учителка – майка на три деца, да посегне към алкохолното опиянение?

По асоциация с тъга си спомням за стихотворението „В механата” на великия Ботев:

*Тежко, тежко, вино дайте.
Пиян дано аз забрава
туй, що, глупци, вий не знайте
позор ли е или слава.*

Всеки един човечен директор, за разлика от настоящата директорка, щеше, вместо да я уволни, да я защити. Трябва да се направи дълбок анализ на причините, довели до това състояние, а не само следствието да бъде база за съответната санкция. Крайно отвратително е директорът да вика полиция в българското училище и да слагат белезници на българска учителка, чието деяние в никакъв случай не е адекватно на тази санкция. Това бие по авторитета преди всичко на директора и на самото училище.

Прави чест на Янка Такева, че безрезервно защити нещастната учителка.

Какво значи това учителят да попълни сам досието си? А учениците да попълват своите оценки за учителя си. След това учителят трябва да направи пред целия клас публичен анализ на това какви са оценките на учениците за качеството на неговата дейност.

Това е пълен идиотизъм, което, ако наистина се приеме от Народното събрание като закон, окончателно ще доунищожи и без това затихващия статус и авторитет на българския учител.

С тъга си спомням времето, когато механично пренасяхме чуждия съветски педагогически опит у нас: Лепецкия, Донецкия, програмирано обучение и т.н., без да постигнем каквито и да е съществени резултати. Бяхме забравили за прогресивните образователни идеи на нашите възрожденци.

Ето какво казва Л. Каравелов в уводната статия на в. „Свобода” от 22 януари 1872 г.: „Нашето училище, следователно нашето възпитание и образование, трябва да бъдат съобразени с характера на нашия народ.”

А великият Ботев в своята статия във в. „Независимост” (бр. 24) дава за пример американското училище, пишейки: „Ние твърдо знаем, че американските училища не зависят нито от правителството, нито от духовенството. И никой не може да каже, че тия училища не напредват и че тяхната програма не отговаря на тяхното назначение.”

Да си спомним за най-демократичната и прогресивна българска образователна система, въведена след Освобождението от Стамболов с неговия Закон за народното просвещение. Много европейски държави са заимствали от него.

Сега да преминем към интервюто, което дава Милена Дамянова – зам.-министър, на репортерка от в. „Стандарт” от 3 януари 2013 г. На въпроса: Данните, изготвени от самия учител (досието и портфолиото, събрани в една папка различни документи) ще се отразят ли на заплатата на учителя?, отговорът на зам.-министъра е положителен – да. И в същото време на въпроса: „Оценките на учениците от матури и външни оценявания ще играят ли ролята на референция?” отговорът е не.

Пълен парадокс и формализъм. Защото всички тези документи, събрани в папката, не струват пукната пара, ако резултатите от матурата и външното оценяване (при строго спазени правила) не са адекватни. Истинският критерий за качеството на учебно-възпитателната работа на дадения учител е степента на усвоените знания, умения и навици от страна на учениците, а не папката с документите. Но по отношение на спазване на „философията” на проектозакона, зам.-министърката е последователна: „Човек трябва да умее да се похвали, което ние, в България, още не умеем да правим.” (Обществото – ученици и родители, трябва да похвали учителя, а не той самия себе си.)

По отношение на повишаването на учителските заплати също е проявено голямо недомислие. Не може начинаещ млад учител да получава 500 лева, а старши учител – 535 лева. По този начин

младият учител ще бъде стимулиран, а старшият учител ще бъде унижен. Наивно е да се вярва, че с 500 лева заплата ще съблазним младите учители, докато една чистачка в банка или в енергийната система получава повече от него. Струва ни се, че съзнателно или несъзнателно философията на проектозакона като презумпция цели противопоставяне на нейните три основни компонента – учителят, от една страна, и учениците и родителите – от друга. Това е основното противоречие. Вторичното – между самите учители. А оценяването на кадърността на директора от самите учители може да доведе до толериране на по-голямата част от учителите от страна на директора, за да получи тяхната подкрепа (независимо че може би те не са от най-добрите). Смятам, че в това отношение много по-обективна методика би била мандатността. Тази система на зависимост на учителя от ученика и родителя, на директора от учителя може да доведе до пълен формализъм и субективизъм в цялата тази порочна технология на оценяване.

Затова внимавайте, уважаеми министри и началници от МОМН, когато предлагате проектозакони, мислете за крайните реални резултати.

Ц. Цанински – с 40-годишна педагогическа дейност, от които 25 години по селата на силистренски и шуменски Делиорман, почнал като нередовен учител, редовен учител, зам.-директор, директор, преподавател в Учителски институт (по педагогическа психология), орг. инспектор в МОН и накрая пенсиониран като директор на Базовото училище в Шумен.

Дискусионно

Пристрастен към свободата

(Моята гледна позиция за протеста)

Чувствам, че трябва да пиша. Защото съм българин. Защото ми пука. Два месеца и аз като всеки свободен човек се вълнувам от случващото се в България. Опитвам се да тълкувам вярно събитията. Да подредя пъзела. Не винаги успявам. Не винаги съм обективен. Може би съм пристрастен. Към свободата. Към свободния човешки дух. Към копнежа на хората за справедливост. Кой съм аз? Какво мога да променя? Способен ли съм да приложа знанията си към настоящето? Въпроси, които ме вълнуват, докато площадът се пълни с граждани, знамена и плакати. С виковете „Оставка” и „Мафия” – две напълно несъвместими неща. Две гуми, които взаимно се изключват. Защото мафията не може да подаде оставка. Мафията няма лице, а пипала, нокти. Мафията не се вижда, тя никога не излиза, не работи на светло. Тогава? Кой греша и има ли справедливост? Откакто човечеството се е пръкнало на Земята, все я търси тази справедливост. Опитва се да озанти ламтежа за власт, да не даде повече власт в ръцете на недостойни хора. Кой е достоен? Кой? Това, което

виждаме сега в политиката, е собственото ни лице. Защото няма само добри или само лоши хора. Всеки е добър и лош. Зависи кое в даден момент надделява в него.

Сатанизирането на едни хора води до изкривяване на ролята на други. Разум е нужен, а не емоция. Партиите след това лудо лято вече не трябва, не могат да бъдат същите. Нови ще се родят. А тези, които останат, трябва да изчистят редиците си от карьеристите, от доносниците и ченгелтата, от олигархичните си зависимости с бизнеса. Иначе няма доверие. Другият път ще ги замерят с камъни. Всичко тече... и всичко вече е било.

Като човек съм пристрастен към дяското мислене, което е личностното, предприемаческото. Но в основата на дяското трябва да стои християнството, християнските ценности. На тази основа трябва да се гради. Дяското е уважение към всеки човек, към всяка личност, към човешкото достойнство въобще. Но дяското не може да гледа на хората като равни. Защото има по-умни и по-зависими. Дяското е стреме-

жът на личността към съвършенството. Нагоре към креативността, към успеха, към парите дори, към образованието и културата, към високите стойности на етиката. Но ясното не може без лявото. За да не се загуби човек, за да не се самозабрави и да литне, му е нужен опонент, трябва му лявото, земното, равното. Плоскостта, върху която да се види. Лявото мислене е солидарност, то е равни шансове и възможности за всички. Познавам доста честни хора с леви убеждения, които ценя и уважавам. И няма никога да вдигна ръка срещу тях или да хвърля камък. Защото съм християнин. И знам значението и смисъла на думата „ближен”. **Щом искаме ясното да води, трябва да ги изумим с нашия начин на живот, с нашата култура и поведение. Другото са глупости.** Писна ми от разделното време. Искам да остаряя в мир.

Но дали е възможен синтез?! Синтезът е в наследствената конституционна монархия, стъпваща на принципа на семейството и авторитета на монарха. Лявото и ясното ще търсят израз в борбата си в парламента, в изпълнителната и законодателната власт, в изборите за кмет. Монархът е суверен и олицетворение на народа. Той трябва да има властта по конституция да разпуска парламента и да сменя правителството. Така си мисля. И не ангажирам и задължавам никого да ме следва!

Сред хората на площада има много чисти лица. Но има и мрачни. Има хора, които са срещу всички и всичко, срещу всяка власт. Хора комплексари, хора, които работят малко, а говорят много. Хора, които не са направили и един градеж за държавата, а живеят във вечна опозиция с другите. Хора, които дори не уважават себе си, но са готови да си съдерат гърлата с омразата, която ги тласка. На площада видях комплекса на малкия човек и това ме ужаси. Искам да вярвам, че българинът не е загубил стремежа си към работата, към

труда, към високото и съвършенството. Защото само работата и любовта ще ни спасят. Нищо друго.

Виковете на площада са справедливи. Енергията е заразителна. Емоцията лети и насочва справедливия гняв срещу властта на партията, коалицията. Обмислям думите, които понякога са остри като камъни. Хвърлиш ли веднъж тежката дума – връщане няма. Като интелектуалец съм научен да гледам на събитията и явленията безпристрастно, разсъдъчно, аналитично. Близки приятели ме критикуват и обвиняват в пасивност. Пасивност пред какво? Да си пасивен означава да си анемичен, апатичен, nihilистично настроен. А аз се вълнувам. Аз се разкъсвам между интелектуалеца и човека. Единият анализира, другият се вълнува. Единият пише, другият – наблюдава. Единият е подложен на осъждане, другият – на самота. И къде е смисълът? В създаването, а не в разрухата. В градежа, а не в деструкцията.

Площадът е пълен с хора. Те не се познават, но се чувстват близки. Едно позорно назначение ги направи братя и сестри. Народ. Те искат оставка. Нови избори. И са убедени, че ще победят.

Те не знаят, че вече са победили. Заедно сме и това е най-важното. Българи сме и знамената отново са извадени от праха на безразличието. Вече сме победили. Мислим. Чувстваме. Будни сме и готови за новото. В живота няма падения, а само ненаучени уроци. Повтаряме едни и същи грешки. И затова сме осъдени на мизерия. Не е важно дали правителството ще подаде оставка, или не. Няма вечно правителство. Има народ, който живее и диша, тук, на тази земя. **Важното е, че през 2013 г. в българската земя отново се роди духът на свободата. Опазете духа, братя и сестри. Духът е свобода и свободата е дух. Всичко добро произтича от него.**

В. Б., Трявна

Невероятен българин, велик учен и политик

130 години от рождението на акад. Богдан Филов

На 28 март т.г. Българската академия на науките и изкуствата (БАНИ) проведе тържествено честване на 130-годишнината от рождението на акад. Богдан Филов, основател и първи председател на БАНИ. Лекция за дейността на политика и бореца за българската кауза изнесе акад. Григор Велев, а г-н Димитър Недков говори за световното масонство и за мястото на Филов в него. За приноса на големия учен за българската археология разказа акад. Николай Овчаров, а акад. Маргарита Каменова се спря на житието на Б. Филов и ролята му в духовното развитие на българската нация. По-долу с големи съкращения поместваме изложението на акад. Каменова.

Богдан Филов е забележителна личност с ярка индивидуалност, проявяващ много-странни интереси и притежаващ широкообхватна култура. Той е работил като учен, преподавател, общественик и политик. Но в цялостната му дейност се откроява едно вече рядко качество, което го прави действително велика личност – това е обичта и предаността към България. Защото „от обичта към отечеството произлиза всичко велико“ (Г. С. Раковски). През целия си съзнателен живот акад. Филов поставя интересите, благополучието и правата на България над всичко.

Още в гимназията Богдан Филов проявява ученолюбие и интелект, когато написва няколко впечатляващи разказа. Завършва с отличие класическия отдел на Първа софийска мъжка гимназия и се записва в Историко-филологическия факултет на Софийското висше училище. След година е изпратен със стипендия в Лайпциг и Фрайбург, където учи класическа филология и защитава докторска дисертация на тема: „Легионите в провин-

Министър-председателят проф. Богдан Филов и съпругата му Евдокия Петева-Филова, заснети в дома им на ул. „Кракра“ 26, София, 2 март 1943 г.

ция Мизия от Август до Диоклециан”. Тя е оценена много високо и веднага е публикувана в немското сп. „Клио“.

След завръщането си постъпва на работа като учител в софийска гимназия, но веднага е командирован в Народния музей, където започва кариерата му на археолог. Професионалното му израстване е впечатляващо – той стремително се издига в йерархията на научната и преподавателската дейност благодарение на личните си качества – изключителен интелект, голяма работоспособност и творчески заряд, както и солидно образование в европейски институти.

Филов е високо оценен у нас като учен, преподавател, публицист, но и като човек с невероятни организаторски възможности, поради което през целия си живот заема редица отговорни постове. Ето най-важните от тях: първи български директор на археологичния музей (1910-1920 г.) и директор на създадения от него Български археологичен институт; хоноруван доцент по археология и история на изкуството в СУ; редовен професор в Катедрата по археология и история

на изкуството; декан (1924-1925 г.) и ректор (1931-1932 г.) на Историко-филологическия факултет към СУ. За дописен член на БАН е избран през 1918 г., а за действителен член – през 1929 г. По-късно става и председател на БАНИ (1937-1944 г.).

Политическа дейност започва като министър на просвещението – от 14 ноември 1938 г. до 11 април 1942 г. Веднага започва да използва административната си власт, за да формира общонационално движение за държавна културна политика, с която да се постигне духовно възраждане на нацията. В училищните програми се застъпва преподаването на българска история като основен източник за национална гордост.

По негова инициатива се дава приоритет на патриотичното възпитание на подрастващите – насочено към утвърждаване на националната идентичност и ценностна система.

Негова е и идеята за създаване на патриотична спортно-творческа организация, която да обединява училищната младеж – „Бранник”. Причината за това е, че между двете световни войни в България възникват 17 младежки организации с крайни националистически или левичарски убеждения, между които често има сблъсквания.

Богдан Филов преценява, че отечеството ни се нуждае от единна организация, която да възпитава учениците в патриотичен дух и да ги обедини около идеята за безкористно служене на българските интереси. Наистина има аналогия с подобни организации в Германия и Италия, но зад сходната форма трябва да се открие съществената отлика, която произлиза от политическото разединение, стигащо до разюзданост и анархия, и нуждата на страната от здрава, силна и патриотично настроена младеж.

„Бранник” има 2 главни задачи: да укрепва физическото здраве на учениците чрез спортни занимания и да възпита у тях висока нравственост и преданост към България. Символите на „Бранник” са БББ – „Бог, Борис III, България“.

Богдан Филов провежда активна културно-просветна политика в Македония и Беломорието, която отговаря на каузата на България в тогавашния период за обединение на земите с етнически българи и се подкрепя от редица институции като Св. Синод, БАН, СУ, Художествена академия, Македонския, Тракийския, Западнопокрайния научни институти и от голямата част на българския народ.

Министърпредседателския пост заема от 16 февруари 1940 до 14 септември 1943 г.

На 62 години световноизвестният учен, големият патриот Богдан Филов е убит – това става на 1 февруари 1945 г. по време на масов разстрел на голяма група от бивши депутати, министри и генерали. С трагичната си гибел проф. Богдан Филов споделя съдбата на баща си, също убит от българи, независимо че и двамата имат огромни приноси както за утвърждаване на българската независимост, така и за утвърждаване на националния ни дух и за защитата на българските национални интереси.

Богдан Филов е действителен член на Германския археологичен институт, Берлин, на Руския императорски археологичен институт, Цариград, на Австрийския археологичен институт, Виена, той е основател на Съюза на българските учени, писатели и художници. Избран е за дописен член на Пруската академия на науките, Баварската академия на науките, Славянския институт в Прага, Археологическото дружество на Унгария, на Научното дружество в Гьотинген, Унгарското научно дружество, Нумизматичното дружество във Виена, Постоянния комитет за етруски проучвания във Флоренция, Комитета за византийски проучвания в Ню Йорк. Филов е почетен член на Археологичното дружество на Гърция, както и Доктор хонорис кауза на Атинския университет, Берлинския университет, Будапещенския университет и на Университета в Падуа.

Препечатка от в. „Животът днес”

Календар на сп. „Борба”

ЮЛИ

1200 години от обсадата (813 г.) на Константинопол от българската армия, предвождана от хан Крум. По време на започналите преговори за мир ромеите правят опит да убият българския владетел. Разярен, ханът нарежда да бъдат опожарени и разграбени околностите.

145 години от последното сражение (1868) на четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа на връх Бузлуджа.

100 години от подписването (1913) на Букурещкия мирен договор след Междусъюзническата война, завършила катастрофално за България.

АВГУСТ

110 години от началото (1903) на Илинденско-Преображенското въстание за освобождение на българското население в Македония и Одринска Тракия.

135 години от създаването на първия от комитетите, наречени по-късно „Единство”, за борба против разпокъсването на България от Берлинския конгрес.

45 години от навлизането на войски на Варшавския договор, включително български, в Чехословакия за смазване на демократичния процес, известен като Пражка пролет.

70 години от смъртта (1943) на цар Борис III и от провъзгласяването на малолетния му син княз Симеон Търновски за цар.

СЕПТЕМВРИ

35 години от извършването в Лондон (Англия) на покушение над българския писател и журналист Георги Марков (1929-1978). Той е ранен с отровна сачма, изстреляна от чадъра на непознат мъж. Умира след 4 дни в болница.

200 години от смъртта на Софроний Врачански (светско име Стойко Владиславов) – български църковен деец, възрожденски книжовник и общественик (1739-1813).

160 години от рождението на Константин Стоилов (1853-1899).

*Н. Начев,
адвокат*

**Ситни, гребни, като богилчета,
които не са за пренебрегване и отмина-
ти с махване на ръка**

ИМА ЛИ В БЪЛГАРИЯ ДЕМОГРАФСКИ СРИВ

Напоследък в средствата за масова информация се повдигна един изключително сериозен за България въпрос, който заслужава не само внимание, но да се набележат и мерки това да не стане. Кога може да има в една държава демографски срив? Това е тогава, когато икономиката се срива в различните сфери, когато на отговорни постове се поставят лица, които недостатъчно добре владеят икономическите закони и още други немаловажни неща, които не се дооценяват. Всичко това може да доведе до демографски срив. След 9 септември 1944 г. установената в държавата ни т.нар. народна власт поголовно подложи на изстребление определените от тях „монархо-фашисти”. Това стана било чрез създадените комунистически „народни съдилища”; откриване на голям брой концентрационни лагери; изселвания и всичко останало, което може и доведе елита на българската нация да бъде ликвидиран. Статистически данни по този въпрос сочат числото около 300 000 души. След ноември 1989 г., когато комунистическата партия временно напусна властта и се откри пътя за емиграция, това не беше пропуснато от случайно оцелелите българи с отлична професионална квалификация, доказали себе си на

различни поприща, на които са работили, да емигрират. Тук числата сочат 1 милион българи, които са потърсили убежище на Запад. И Западът с охота прие и им даде подслон, нормален и спокоен живот. Но не е известно дали някой е потърсил политическо, стопанско или духовно спасение на север от нашата граница. Така че българската нация се лиши от 1 милион и триста хиляди свои свидни чеда и пак ще повторя, че това беше **елиът на българската нация**. Това е една тема, която би следвало да се поеме отново и отново, колкото и тъжна да е тя. Нека с това изясним има или няма демографски срив. Не е без значение, че млади семейства, които, виждайки своя икономически хал, се въздържаха да имат повече от едно дете. А българинът обича многолюдното семейство и това го е доказал неведнъж. Може би ще мине не малко време и нещата ще дойдат по местата си. При една стабилна и просперираща икономика всяко българско семейство ще иска да чуе все повече и повече детски глъч около себе си. А това е една историческа и неопровержима истина, която, дай Боже, да се сбъдне. И тогава понятието демографски срив от само себе си ще изчезне.

О, SANCTA SIMPLICITAS (О, СВЕЩЕНА ПРОСТОТА)

Думи, произнесени от Ян Хус към една бабичка, която хвърляла дърва на кладата му, вярвайки, че с това ще заслужи опрощение на греховете си. Тази мисъл и текст можете да намерите в „Латинско-български речник“, издание на „Наука и изкуство“ от 1990 г. Това за увод. В средствата за масова информация хване ли се една тема, тя се тиражира, докато не се появи някоя друга, по-атрактивна, за да я измести. Такъв е и случаят с темата за Делян Пеевски, който бил назначен неправилно за шеф на ДАНС. На 17 юни 2013 г. в предаване по телевизията с водещ Милен Цветков тази тема в продължение на не малко време отново беше засегната от политолози, журналисти и други компетентни лица. Доколкото разбрах от предаването, този въпрос за назначението е бил предложен от БСП и нейния лидер Сергей Станишев, който във връзка с назначението беше подложен на много сериозна критика. А това се и потвърди от изявлението, че е допуснал сериозна грешка, за което поднася своите извинения. Останах изненадан, че БСП в лицето на настоящия ѝ лидер иска извинение. Досега подобно нещо нито съм чул, нито съм видял да стане от една „непогрешима“, компетентна във всяко отношение и учителка на българския народ партия, каквато е БСП. Разбира се, тази тема не е приключена. Не малка част от ръководството на тази партия, а освен това и улицата със своите протести, поиска Станишев да подаде оставка от ръководството на партията, и то веднага. Но той недвусмислено заяви, че такова нещо няма да направи, или с други думи, той ще остане начело на БСП, каквито и кусури някои да му приписват. Според мен той е един „безпогрешен лидер“, който няма да отстъпи властта, въпреки създаденото напрежение, протести и всичко останало, което недвусмислено подсказва, че не е подходящ в бъдеще да оглави каквото и да било държавно или партийно ръководство. Но ще поживеем и ще видим, както казва народът. „Власт се взема, а не се дава“ – това на Дмитриевич Сергей е добре известно и той ще продължи борбата, за да запази поста си. В заключение умолявам българска телевизия, когато излъчва подобни предавания като това на Милен Цветков, задължително да прегледа тоалетите, с които участниците се явяват пред българския зрител, защото в това предаване имаше един млад човек, който беше неподходящо облечен, т.е. по спортни гащи. А това е едно подчертано неуважение и си позволявам да го нарека скандално, което българска телевизия допусна.

„КИРЧО”, „МЕТО” И ВАМПИРИТЕ

Има ли днес в родината ни нещо, което да е прието категорично за нормално и небудещо противоречиви мнения, тълкувания и чувства?

Аз мисля, че няма!

За какво става дума.

На спирката (трамвайната) срещу паметника на патриарха на българската литература Иван Вазов прочетох следния текст: „Предлаганите продукти са високо интелигентни”. Моят въпрос е, а кои не са високо интелигентни?

Минавайки всеки ден край Народната библиотека, чета: „Народна библиотека Кирил и Методий”. Аз познавам св. св. Кирил и Методий, но Кирил и Методий не познавам. Още по-малко Кирчо и Мето.

Някой умник беше поднесъл на съгражданите ми плакат с текст: „Университет за вампири” (пропуснато е да се пише: „и за таласъми”).

В нощната емисия на радио „Хоризонт” на 9 юли т.г. съобщиха, че от направено проучване на чуждестранни агенции се установило, че в България най-уважаваните и ползващи се с авторитет институции в цял свят – полиция, съд, прокуратура, органите на здравеопазването и тези, бдящи за обществения ред, са най-корумпираните.

Боже, пази България!

* * *

Много ме развълнува, и то основателно, въпросът за вампирите. Защо? Затова, защото преди около един или два месеца на спирката на тролейбус № 9 – точно срещу паметника на Иван Вазов, беше поставен голям плакат със следния текст: „Университет за вампири”. Чакащите тролейбуса първо се спогледнахме, след това се отрици приказка. Бре, какъв университет е създаден в България. Още същия ден се обадох по телефона в Софийския университет и помолих секретарката на ректора да ме свърже с него. Той отсъстваше и любезната секретарка попита дали не може тя да ми услужи. Казах й, че в България е създаден университет за вампири. Тя поиска да повтори, след това избухна в смях. Допълни, че все още се обмисля този въпрос и ако се одобри от научните среди и се намерят компетентни преподаватели, може и това чудо да види бял свят. Пожелах приятен ден и се разделихме приятелски. Ще добавя, че след някой и друг ден този плакат беше свален – отдавам го на това, че местата в това или онова учебно заведение са изцяло запълнени. Да чакаме още по-интересни и значими за България анонси.

Уважаема редакция на сп. „Борба”,

Пишат ни

Благодаря много за сп. „Борба”, което редовно получавам. Броевете, които са повече, раздавам на събранията на репресираните, които са бивши концлагеристи, преминали през касапницата на Държавна сигурност, без която комунистическа власт в България не би имало. Благодаря и от тяхно име. Те очакват списанието и го четат от ръка на ръка, защото то отразява тяхната мъка, страдания и възжеления.

На последния конгрес на репресираните в София, когато се видяхме, носех някои материали, които исках да обсъдя с вас, но след завършване на конгреса не ви видях повече, с което и желанието ми не се осъществи.

Господин Спасов, Вашата дейност е впечатляваща не само за мен, а и за мнозина, които са се докоснали до нея.

Пожелавам Ви дълги години здраве и успех в това, което вършите.

А. Пелинков, Плевен

Драга редакция на сп. „Борба”,

Ако е възможно на посочения от мен адрес да изпращате по 10 броя от сп. „Борба”, което ще бъде разпределяно между читателите му. По-късно ще ви изпратим имената, на които лично да го изпращате.

Б. Атанасов, Ямбол

Уважаема редакция,

Напоследък списанието не се получава редовно от абонатите. От направената проверка се установи, че то се губи от пощенските кутии само на двама читатели, адресите на които ви съобщаваме.

Молим в бъдеще, ако е възможно, за същите двама абонати списанието да бъде преадресирано на новите адреси.

А. Симитлиев, Русе

С кого от протестиращите комуникира премиерът Пламен Орешарски

(По материали, публикувани от г-н Панайот Ангарски във в. „Сега“)

Абсурдно, но факт!

Зад саморекламиращите се за представители на организирани групи, съюзи, движения и др. граждани, сред протестиращите участници в разговорите с премиера Орешарски (при закрити врата) се намират личности, отявлени привърженици на неговия кабинет, на Българската социалистическа партия и на... Алексей Петров (бивш съветник на ДАНС).

След запознаването с някои най-обикновени животоописания на тези личности и на тяхната дейност не може човек да отмине въпроса: Какво правят те при премиера и чии интереси представляват там?

Ето някои от тях, чието присъствие говори не за протест, а за нещо далеч по-друго – участници в един предварително подготвен сценарий, отварящ пътя към заграбване на цялата власт.

Г-н Спас Колев

Той е лицето, издигнало кандидатурата на проф. Димитър Иванов за министър-председател на служебното правителство през март 2013 г. (проф. Иванов е бивш съветник на президента Георги Първанов).

На срещата по издигане на кандидатурата на проф. Иванов за министър-председател взема активно участие Социалистическият младежки съюз (СМС), който е създаден и има за цел да подмени закриването на комунистическия комсомол. **На новия съюз (СМС) секретар е С. Колев и като такъв той фигурира под подписаното на 9 юни 2100 г. споразумение за създаване на Леви обединени сили (ЛОС).**

Зад документа застават: Българската комунистическа партия, Българската левица, Българската работническа партия (комунисти), Партията на българските комунисти на проф. Минчо Минчев.

И ето, поборника за ляво единство Колев виждаме в кабинета на министър-председателя Орешарски (утвърден от Народното събрание като такъв по изричното настояване на БСП) като представител на протестиращите, искащи свалянето на това правителство. Парадокс: Ако не се знае още нещо. Колев, според източници от БСП, не е случаен член на партията. Той е близък на покойния Николай Добрев, върнал възложения му мандат да състави правителство през 1997 г. (февруарските събития от 1997 г.). И за запомняне на участието му в тези събития той го е документирал със снимка с Николай Добрев и отделно с Георги Първанов.

Ангел Славчев (бивш член на Българската евролевица и участник във февруарския бунт през 1997 г.) изнася, че Спас Колев като член на БСП е участвал в последния партиен конгрес. Завесата на прикритието за участници в съвещанието при премиера Орешарски е повдигната.

Ангел Гаджев е друг участник в срещите при Орешарски. Неговото име се среща при различни протести през последната година. Той сам се представя като ръководител на три организации: Гражданско сдружение „Рила“, Сдружение срещу политиката на банките и Сдружение срещу полицейското насилие над гражданите. Стои и зад издигането на бившия съветник на ДАНС Алексей Петров за президент по време на тройната коалиция.

Станислав Косаков като зам.-председател на „Федерацията на свободните граждани“ участва в срещите с премиера Орешарски. В търговския регистър фигурира като член на ПП „Нова сила“, създадена от Антон Сираков – един от основателите на „Атака“ и дясна ръка на Волен Сидеров. Той също е участник в разговорите с премиера. Партия „Нова сила“ подкрепя кандидатурата на Алексей Петров за президент, като смята, че той „ще постъпва през целия си мандат така, както много бегло се опитва да го върши Георги Първанов в края на втория си мандат като президент“.

Иван Бонев е зам.-председател на Сдружение „Съюз на интернет любителите на автомобили“ (СИЛА), който също участва в срещите с Орешарски. Твърди се от някои, че зад СИЛА отново стои Алексей Петров.

Кои и какви са другите избраници за участие в срещите (при закрити врата) при премиера, наредени без отстояние от г-н Колев? Надяваме се, че скоро в публичното пространство ще излязат данни и за тях. Няма да е пропуск, но ще породи двуезичие, ако не изнесем и другите участници, като: **Янаки Ганчев** и **Чавдар Янев** от „Бунтът за нова България“; **Георги Георгиев** и **Николай Говедаров** от „Грандски форум Промяна“; **Божидар Томалевски** от партия „Другата България“.

Оттук нататък какво може да се очаква? Всичко да продължи по изготвения сценарий.

Библейската мъдрост казва: „По делата им ще ги познаеш“.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Абсурдно, но факт!

Спас Колев – секретар на Социалистическия младежки съюз (СМС), преговарящ с премиера Орешарски за сваляне на правителството му, за което стои Българската социалистическа партия.

Спас Колев (вляво) с членове на Социалистическия младежки съюз, преди да стане преговарящ с правителството на БСП (вж. от другата страна на корицата)

Фото: Социалистически младежки съюз

Въра
Сила
Суверенитетъ